

ELŐSZÖR, MÁSODSZOR

ELŐSZÖR – rágyújtottam egy kis dalra, és útnak indultam.

MÁSODSZOR – odajött hozzám Petyka, és azt mondta: – Veled megyek én is. – És ketten mentünk tovább, énekelgetve.

HARMADSZOR – ahogy mendegélünk, meglátunk egy emberkét az út szélén. Alig volt nagyobb, mint egy kisvödör.

– Hát te ki vagy? – kérdeztük meg tőle. – Én vagyok a világ legkisebb embere. Tarts velünk! – Jól van.

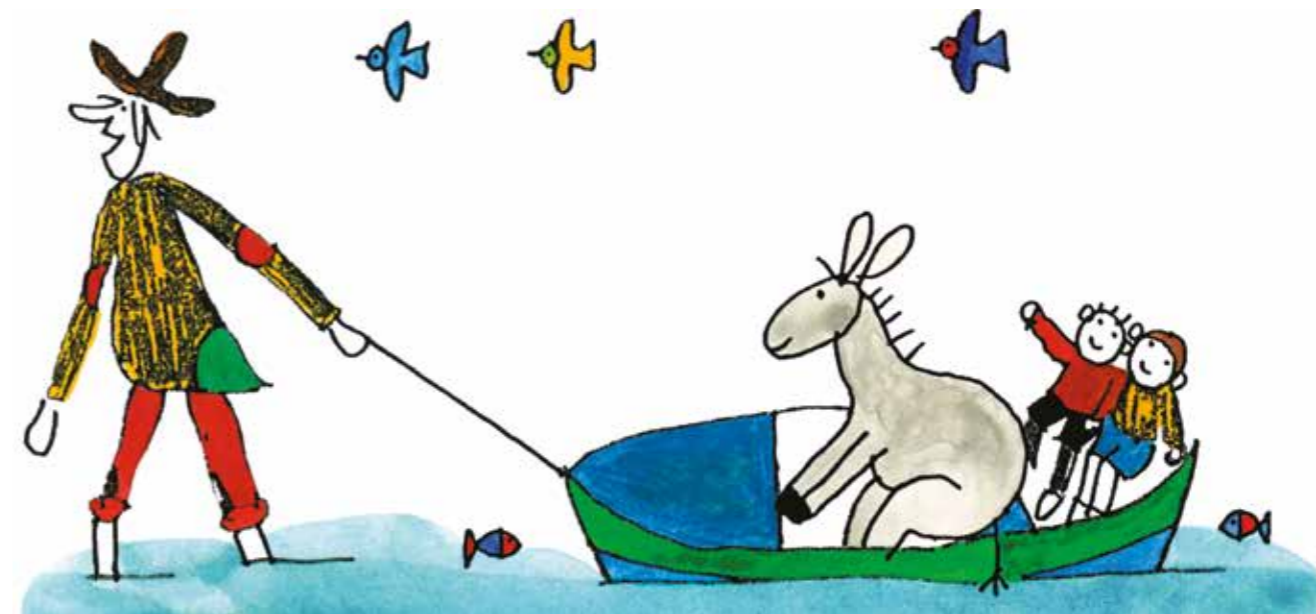
Folytattuk utunkat, de a pöttöm ember nem tudott lépést tartani velünk. Futott, szaporázott, mégis lemaradt. Akkor kézen fogtuk. Petyka a jobb kezét fogta, én a bal kezét. A pöttöm embernek alig érte a lába a földet, félig röpdelt, félig lépdelt. Így mentünk tovább. Mentünk hárman, mendegéltünk, nótát füttyörésztünk.

NEGYEDSZER – ahogy mendegélünk, mit látunk: egy ember fekszik az útszélien, fejét egy fatönkre hajtva. Olyan hosszú volt, hogy nem lehetett látni, hol a lába vége. Közelebb mentünk hozzá, talpra ugrott, s ahogy öklével rávágott a tuskóra, az egyszeribe beleszaladt a földbe. A hosszú ember nézett föl, nézett le, végre észrevett bennünket, és megkérdezte: – Kik vagytok, hogy háborítani merésztétek az álmomat? – Jókedvű gyerekek vagyunk – válaszoltuk. – Gyere te is, tarts velünk! – Jól van! – állt rá az égimeszelő, s már indult is, csak hogy ami neki egy lépés volt, az nekünk húsz. – Várj meg bennünket! – Fölkaptuk a vödörnyi emberkét, és futottunk a hosszú után. – Így nem mehetünk együtt – mondtuk neki. – Lépj aprókat!

Aprózni kezdte a lépést az égimeszelő, de abban sem volt sok köszönet. Alig tízet lépett, már el is tűnt a szemünk elől.

–Tudod mit? – kiáltottuk neki, amikor végre utolértük. – Ültesd fel a pöttöm emberkét a válladra, bennünket meg kapj a hónod alá, úgy menjünk tovább. – Az égimeszelő felkapta a vállára

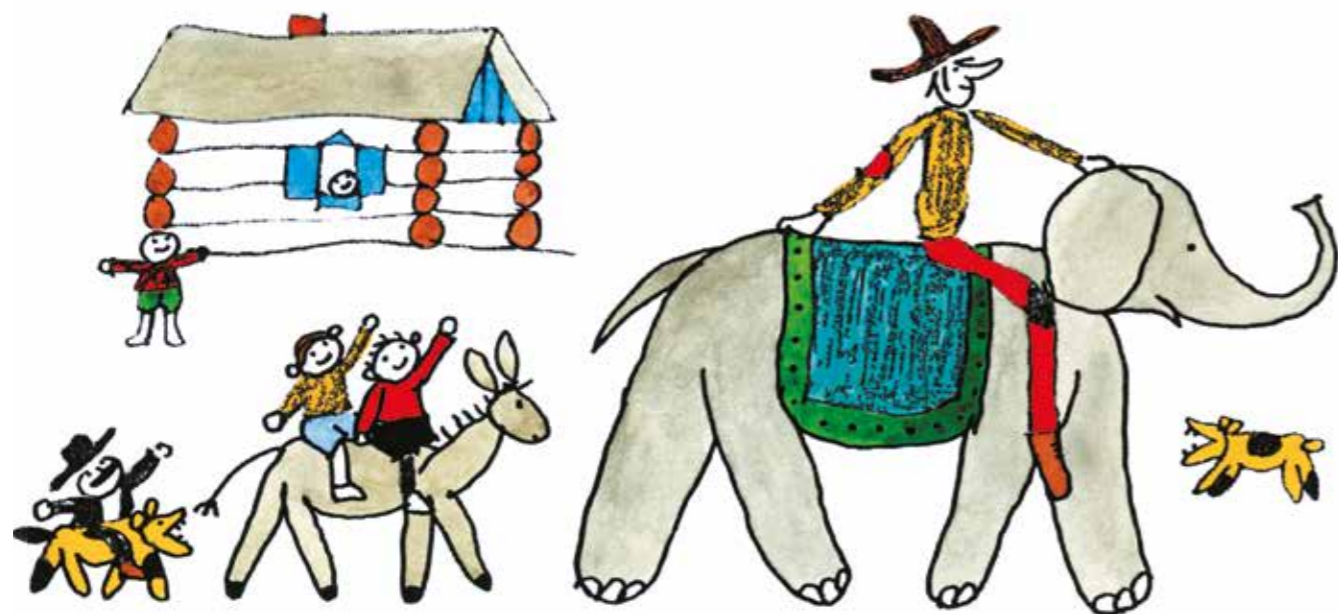
Akkorka, mint egy kisvödör! Ni, hogy zötyög-himbálózik! Ha-ha-ha! – Mi meg közben odahajtottunk a fogadó elé, a csónakot leemeltük az égimeszelő kezéből, az autót föld alá állítottuk, a szamarat odakötöttük egy fához, és hívtuk a fogadósgazdát. Kilépett, és megkérdezte udvariasan: – Mit óhajtanak? – Van-e szobája éjszakára? – Van – felelte a gazda, és bevezetett bennünket egy négyágyas szobába. Mi Petykával lefeküdtünk, hanem az égimeszelő meg a pöttöm sehogy sem tudtak jól elhelyezkedni. A hosszúnak minden ágy rövid volt, a pöttöm se tudta álmra hajtani a fejét. A vánkos magasabb volt, mint ő maga, csak állva tudott nekitámaszkodni. De fáradtak voltunk mindnyájan, hát lefeküdtünk, és valahogy el is aludtunk. Az égimeszelő a puszta földre hevert, a pöttöm meg fölmászott a vánkos tetejére, és ott aludt el.

nehezen beleerőltettük az autóba, a szamarat meg a csónakba ültettük, csak hogy így meg a hosszúnak nem jutott hely. Ha őt ültettük be a csónakba, a szamár maradt kinn. Ha pedig a szamarat meg az égimeszelőt, akkor a csónakot nem volt hová tenni.

Toporogtunk, ácsorogtunk, nem tudtuk, mitévők legyünk. Akkor a pöttöm kis ember megint okosat tanácsolt: – Üljön be az égimeszelő, a szamarat vegye az ölébe, a csónakot meg tartsa a feje fölött. – Begyömösöltük a hosszút az autóba, ölébe tettük a szamarat, kezébe adtuk a csónakot, hogy tartsa. – Nem nehéz? – kérdezte tőle az emberke. – Könnyű, mint a pihe! – felelte a hosszú. – Megindítottam a motort, és elindultunk. Mindenkinek kényelmes helye volt, csak a pöttömnek nemigen lehetett a lámpán, úgy rázkódott-himbálózott, mint a keljföljancsi. A többiek jól elfértek. Hajtottunk, porzott az út utánunk, vígan füttyörésztünk.

NYOLCADSZOR – nagy városba értünk. Amerre csak hajtottunk, összesereglett a nép, bennünket bámult, ránk mutogatott. – Ez még csak a fura menet! – álmélkodtak. – Valami hosszú pózna ül egy autóban, szamár az ölében, feje fölött csónakot tart. Ha-ha-ha! Elöl meg, a lámpán, egy másik.

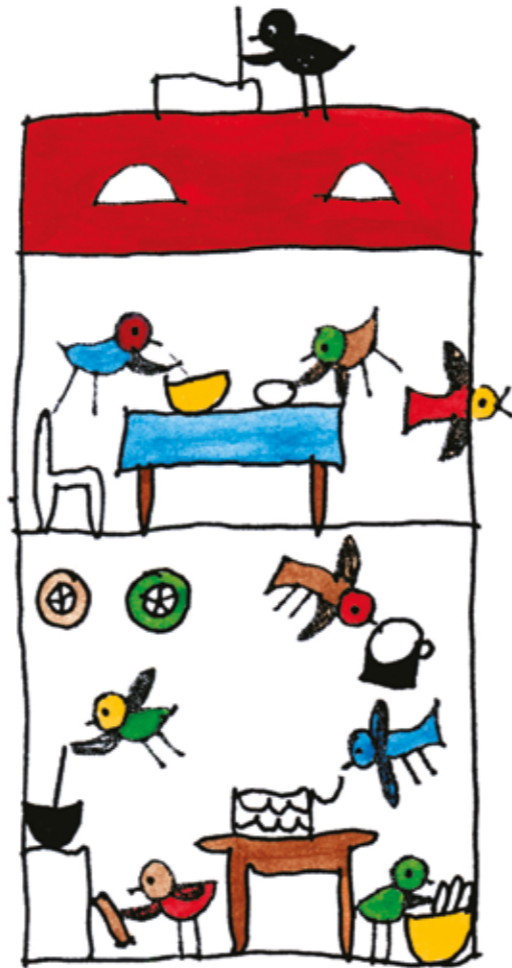

NEGYVENNÉGY PICI PINTY

Élt egy házban
nagy vidáman
negyvennégy pici pinty.

Egy pinty – mosogatott,
egy pinty – tüzet rakott,
egy pinty – kapálgatott,
egy pinty – vizet húzott,
egy pinty – főzött-sütött,
egy pinty – kéményt söpört,
egy pinty – a boltba járt,
egy pinty –
illegette csak magát.

Nagy tüzet raktak,
kását kavartak,
sürgött mind a negyvennégy:
egy pinty – fakanállal,
egy pinty – tűzlapáttal,
egy pinty – aprófával,
egy pinty – szórszitával,
egy az asztalt teríti,
egy a kását meríti,
egy a kását fújja,
egy a többit hívja.

Jót ittak-ettek,
vadászni mentek,
indult mind a negyvennégy:
egy pinty – medvére,
egy pinty – zergére,
egy pinty – rókára,
egy pinty – pulykára,
egy pinty – szarkára,
egy pinty – békára,
egy pinty – kígyóra,
egy meg sündisznóra.

Hazaballagtak,
zenebonát csaptak,
muzsikált mind a negyvennégy:
egy pinty – zongorán,
egy pinty – tamburán,
egy pinty – trombitán,
egy pinty – dobon,
egy pinty – harmonikán,
egy pinty – kecskedudán,
egy pinty – fésűvel,
egy a csőrivel.

Hogy beleuntak,
Csizékhez indultak,
ment mind a negyvennégy:
egy pinty – villamoson,
egy pinty – kismotoron,
egy pinty – szekéren,
egy pinty – batáron,

